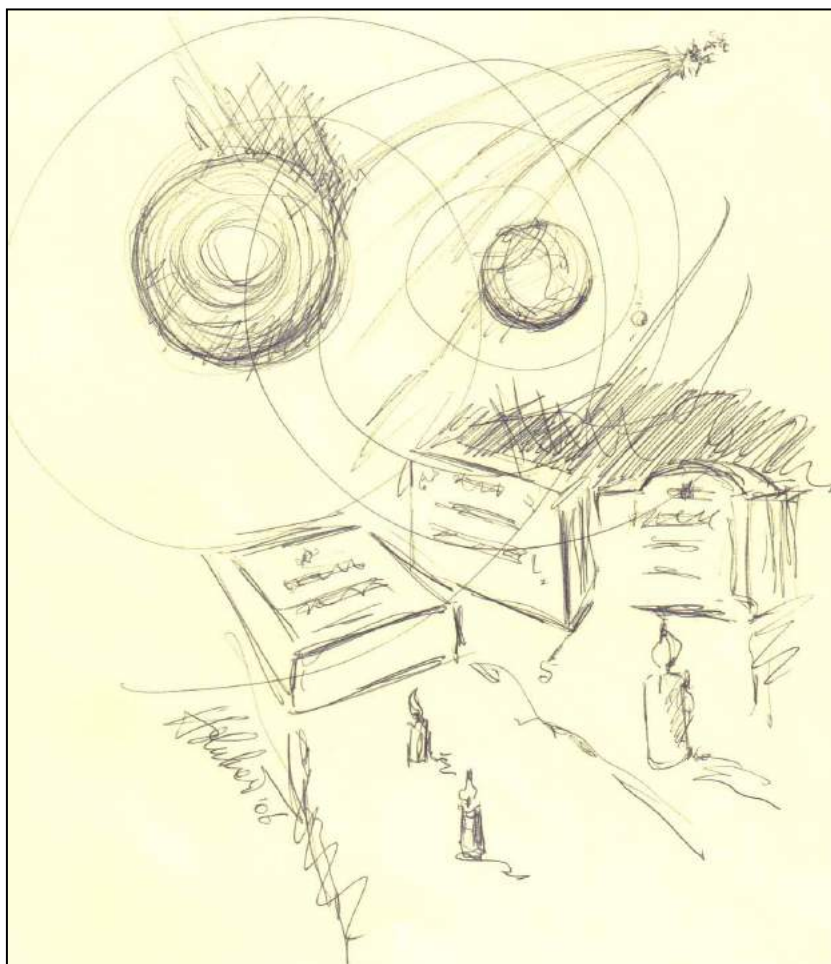

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

listopad 11/2006

Myšlenky moudrých O NADĚJI*Naděje nutí trosečníka k mocným tempům, třebaže dosud nevidí břeh.**Ovidius**Nejodvážnějším projevem naděje je, když jsou všechny lidské síly proměněny Boží láskou.**Bernhard Haring**Můj Pane a Bože, jsem natolik přesvědčen, že pečuješ o všechny, kdo v tebe doufají, a že těm, kdo vše očekávají od tebe, nemůže nic chybět, že jsem se rozhodl žít bez starostí a každý neklid vložit na tebe.**Claude de la Colombiere***Očistec a zmrtvýchvstání Jaroslav Eliah Sýkora**

Památky všech věrných zemřelých (tzv. dušičky) je v liturgickém roce římsko-katolické církve slavena 2. listopadu, tedy na podzim, kdy příroda v severní části Zeměkoule tzv. usíná. Země se odklání od slunce, den se zkracuje, počasí živým tvorům vnucuje změnu všednodenního rytmu i ochrany těla. Chlad a temno doprovází blátivost a vlhko, člověk má pocit jako kdyby se propadl do hrobu. A jak na tyto „hrobní“ podmínky reaguje? Vyhledává teplo, světlo a společnost lidí.

V Evropě bývá zvykem, že na den dušiček lidé navštěvují rodinné hroby, pokládají kytice a věnce na jeho krunýř a zapalují svíce. Někdo se pomodlí, někdo zavzpomíná, někdo si jen smutně povzdechne a odkráčí pryč. Někdo byl před tím v kostele, někdo v hospodě či fitness-centru. Někdo tam teprve směřuje.

Proč to všechno? Proč ponurost a smutek, květiny a svíce, vzpomínky a modlitby? Protože zemřel někdo blízký, milovaný, úctyhodný ..., někdo, jehož ztráta způsobila bolest a jehož smrt prohloubila tajemství života o neobchoditelný fakt – náš biologický život je krátkodobý a končí rozpadem. Je-li to tak, jaký má tedy život smysl? Kdo jsme? Kam jdeme? Proč jsme tady?

Křesťanství (tak jako i ostatní náboženství) umí tyto otázky zodpovědět s větší lehkostí než přírodní vědy, protože si neklade za cíl smysl života změřit a zvážit, ale nabídnout ho jako možnost. Dělá to jazykem, který je obtížný, protože je obrazný. O smyslu života, jeho počátku i konci mluví v jinotajích, přirovnání a podobenství, a jeho pomoc se tak zužuje na náznak a nápodobu: člověk žije, protože ho stvořil Bůh. Proč? Aby mu ukázal svou moc. Proč? Aby došel spasení po zmrtvýchvstání. Proč? Aby měl život věčný. A bude ho mít věčný? Když splní daná pravidla, tak ano. A když ne? Tak Bůh posoudí váhu jeho selhání. A kde? V očistci ... A co je očistec? Skutečnost? Jinotaj? Obraz? Symbol?

Katolický katechismus definuje očistec jako mezistupeň vývoje lidské duše mezi individuální smrtí a univerzálním zmrtvýchvstáním. Ta část našeho lidství, která je nesmrtelná, je tříbena ohněm jako zrno větrem od plev, aby bylo čisté a použitelné pro mletí mouky k pečení sladkostí. Sladkost chutná;

(Pokračování na str. 3)

Milí přátelé,

nedávno jsem četl rozhovor s bývalým šéfem Vatikánské observatoře Georgem V. Coynem, S.J. Na otázku, jak spojuje víru a vědu, odpověděl, že vlastně do jezuitského řádu vstoupil už ve svých 18 letech a další studia absolvoval jako jezuita. Celé jeho studium vědy bylo jakoby namířeno proti původnímu náboženskému přesvědčení. Nikdy však nepocítil schizofrenii vědy a své víry. Má ale takový dojem, jakoby někdy církev spojovala vědu s ateismem. Vzpomeňme Galilea, Darwina a další. Je tu jakási obava z toho, že Bůh ztratil kontrolu, když se věci dějí podle vědeckých teorií.

Na závěr rozhovoru zdůraznil, že čím více víme, tím více si uvědomujeme, že víme velmi málo a stojíme jen na počátku ohromného vesmíru. Za největší objev budoucnosti by označil objevení života někde ve vesmíru.

Velmi se mně líbila jeho poznámka týkající se velikosti vědeckého poznání. Je totiž úplně shodná s poznáním Boha a jeho poselství skrze Bibli a nakonec skrze Ježíše. Čím více poznávám Boha, tím více mne ohromuje jeho velikost, moudrost, láska a především blízkost. Víc a víc si uvědomuji svoji maličkost a závislost na něm.

P.S. Budu se těšit, že vás uvidím na Martinském posvícení v neděli 12. listopadu.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

(pokračování ze str. 2.)

stejně tak i nesmrtelné lidství „vybílené“ k čistotě Božího obrazu Ježíše Krista je v duchovním smyslu sladké.

Podle katechismu se na třibení duše ve stavu posmrtné očisty může aktivně podílet i člověk. A má k dispozici přejemný nástroj – modlitbu. Modlitba za mrtvé je jedno z témat, které ve středověku rozdělilo křesťanskou církev. Její oprávněnost není založena na důkazu ve smyslu dokazatelnosti faktu jak o nich mluvíme ve fyzice, ale na víře. A pocitu úlevy a zadostiučinění. Nejistíme-li, zda modlitba za mrtvé pomůže očistit duši zemřelého provinilce, jsme si vědomi očistného efektu, který pocitově po přímluvné modlitbě na sobě zakoušíme. Modlitbou se přibližujeme k Bohu a v jeho světle očišťujeme i náš vztah k zemřelému, s nímž jsme byli kdysi ve vztahu.

Očistec není mezistupněm spánku, ale očisty. Očistec je jistý druh pračky, do kterého modlitbou přisypáváme i my trochu pracího prašku. Ne mnoho, ale trochu přeče. Trochu nám ho zůstává na dlaních, z nichž se nám rozpouští trochu vlastní špíny.

Modlitba za mrtvé o dušičkách má dokonce ještě jeden efekt. Je jím humanizace světa formou pozemského potkávání lidí v zajatých kolejiích – v práci, doma i na ulici. Je to přirozené; čím víc se obrácíme ke studenému a odosobněnému hrobu, tím více toužíme po světle, teple a lidském společenství. A tuto možnost očisty skrývá svátek dušiček.

Nenechme si jí ujít.

Když se mne někdo zeptá, kde je náš kostel v Astorii, často se mi vybaví pomyslná mapa Astorie. V rozích pomyslného obdélníka jsou čtyři naše restaurace: Koliba a Bohemian Hall na severu, Club 24 a Zlatá Praha na jihu. Uprostřed v průsečíku je náš kostel Our Lady of Mount Carmel. Je pravda, že zájemců o občerstvení těla je mnoho, zatímco o pokrm duchovní až tak velký zájem není. Jsou však i mladí lidé, kteří znají hodnotu ducha a dbají o to, aby jejich

duchovní život nestrádal. Mezi ně patří kuchař z Bohemian Hall, Martin Malý. Ještě než začal vařit, položil jsem mu několik otázek.

Martine, odkud pocházíš?

Narodil jsem se 9. června 1979 v Prešově. Mládí jsem prožil ve Velkém Šariši. Je to menší město asi s šesti tisíci obyvateli nedaleko Prešova. Šariš je známý podle piva, které se tam vaří. Tam jsem prožil své mládí. Mám dvě starší sestry. Po základní škole jsem se vyučil kuchařem a potom jsem si udělal maturitu.

Martine, vím, že jsi byl v kontaktu se salesiány. Kde jsi se s nimi poznal?

To bylo takové zajímavé. My jsme v Šariši ani za komunistů nebyli moc pronásledováni za víru. Byla to taková móda chodit do kostela. Nás bylo až čtyřicet ministrantů. Působilo zde hodně salesiánských spolupracovníků a ti nás dávali dohromady. Setkávali se v domech a měli program pro mladé lidi. Měli jsme svého animátora a ten nás vedl, každý týden jsme měli duchovní program u něho v domě. Učili jsme se modlit, četli jsme bibli. Když nám bylo 13 -14 let, tak nás napojili na salesiány v Prešově. Tam jsme měli duchovní obnovy a hlouběji jsme se zabývali duchovním životem.

Moje sestra mne přivedla do kostela. Moji rodiče do kostela nechodili. Nechali nás sice pokřtít a přivedli nás k prvnímu svatému přijímání, ale to bylo vše. Teď vím, že jsme se spolu se sestrou postarali o maminku tím, že jsme se za ni modlili a vymodlili jsme jí, že začala chodit do kostela. Doufám, že začne chodit i otec.

Salesiáni nám potom dali takový úkol: vytvořit centrum v Šariši. A my jsme pak přiváděli nové kluky. Zpočátku náš pan farář nebyl spokojený. Myslel si, že mu odtáhneme kluky k salesiánům. Ale to se nestalo. Všichni jsme pomáhali ve farnosti a tak nás potom velice podporoval. Měli jsme mnoho aktivit pro mladé lidi. Postavili jsme tenisový a volejbalový kurt na farním dvoře. Bylo tam stále veselo. V zimě jsme si pronajali tělocvičnu a tam jsme hráli. Po vyučení jsem nemohl najít práci. Salesiáni mně nabídli, abych vařil pro ně. Vařil jsem tam téměř čtyři roky, odbyl jsem si tam také náhradní vojenskou službu. Byla to cenná zkušenost. Žil jsem s nimi tak, jako bych byl salesián. Poznal jsem radosti a bolesti života v komunitě.

Kdy jsi začal přemýšlet o Americe?

Stále jsem snil o něčem novém. Moje sestra tu už byla šest let. Chtěl jsem to také poznat. Nepočítal jsem, že tu zůstanu tak dlouho. Do Ameriky jsem přišel 23. prosince roku 2000. Nejdříve jsem pracoval rok na stavbě, ale to mně moc nešlo. Pak jsem skoro zázrakem dostal místo v Bohémce.

Už jsi něco procestoval?

Poznal jsem skoro celé východní pobřeží. Projel jsem autem až na Floridu. Ještě jsem ale nebyl na Západě, to bych rád někdy absolvoval

Co tě nejvíce překvapilo při příjezdu do Ameriky?

Velmi mě překvapil styl života. Doma to byl takový malý ráj. Všichni jsme se znali. Měl jsem rodinu, kamarády. Cítil jsem se bezpečně. Pracoval jsem, bavil jsem se, prostě takové normální. V New Yorku jakoby se to všechno odtrhlo. Práce, práce a trochu volného času. Na druhou stranu jsem se musel postarat se o sebe. Doma, když nemáš práci, tak ti to nějak dá stát, nebo ti pomůžou rodiče. Tady se musíš postarat sám. Také jsem po určitém čase dostal zodpovědnost v kuchyni a to byla pro mě výzva. Člověk si toho musí vážít a musí si to místo také udržet. Byla to pro mě a je to pro mě velká zkušenost.

Jak se změnil tvůj duchovní život?

Duchovní zázemí tu nemám takové, jaké jsem měl doma. Je to těžší. Není moc času a člověk si musí určit priority: co je pro mě důležité, co je na prvním místě. Snažím se tedy chodit na mši svatou každou neděli. Také chci pravidelně chodit ke svátosti smíření. Nechal jsem si poslat nějaké duchovní knížky. Koupil jsem si dům v Pensylvánii a tam mně to trochu připomíná domov. Tam mám svoji oázu. Tam mohu být více s Pánem v modlitbě a v četbě knih.

Porovnávat lidi v kostele tady a v Americe je velice těžké. Za prvé nejsem tu tak dlouho. Doma jsme byli více chudí a lidé čerpali jakousi útěchu v kostele. Víra doma byla taková normální, samozřejmostí. Tady v Americe jsem se potkal s něčím novým. Tady se více pracuje a není čas. Ale zase jsou tady setkání po kostele v kafeteriích, udržuje se komunita. Já jsem hodně četl knihy o Americe. Na jedné straně jsem čekal, že svět to bude duchovněji. Možná, že jsem neměl možnost poznat tento svět. Vidím zde velikou benevolenci a člověk si může vybrat z mnoha možností. Mohl jsem si i vybrat, že nebudu chodit do kostela. Velice se mně líbí tolerance všech náboženství. Tu je křesťan, tu je muslim a budhista vedle sebe, navzájem se tolerují. Doma jsem to neviděl a nemohl poznat.

Nelituješ svého pobytu?

Ne nelituji, v každém čase člověk prožívá něco pozitivního a také negativního. Naučil jsem se samostatnosti a vím, že svět není tak růžový, jaký jsem ho vnímal doma.

Máš nějaký veselý zážitek?

Šli jsme se sestrou na koncert. Vystoupili jsme ze *subwaye*, hodně přšelo. Chtěl jsem udělat džentlmena a zavolat taxíka. Zrovna někdo vystupoval z černé limuzíny. Aniž bych se zeptal, nasedli jsme do auta a paní v autě se nás ptala, kam že jedeme. Řekl jsem jí, kam nás má zavézt. Když

ZVON

jsme dojeli na místo, tak se ptám, co jsem dlužen. Žena za volantem mně ale řekla, že není taxikářka, že jsem se spletl. Asi také věděla, že hodně přší a udělala dobrý skutek ...

Plány do budoucna?

Určitě se chci oženit, mít rodinu. Nevím ještě přesně, kde budu žít, jestli tady nebo doma. Teď vydělávám a chci si zajistit materiální budoucnost. Do komunity v Astorii jsem začal chodit později. Pro mne je pracovním dnem neděle a tak se nemůžu více zapojit do činnosti krajské rodiny.

Martine, přeji ti, ať se ti splní sny, které máš. Aby tě Pán vedl na všech tvých cestách a ty jsi dokázal zvolit to, co bude dobré a prospěšné nejen pro tebe, ale i pro lidi kolem tebe. Díky moc za rozhovor a také za tvou pomoc pro komunitu.

Fr. Antonín

Tajemství setrvání v lásce John Powell

Půvabná malá knížka Johna Powella „The secret of staying of love“ byla vydána v českém překladu v roce 1996 nakladatelstvím Portál. Tuto knížku doporučuji všem komu není lhostejný jeho vztah k druhým, především k těm nejbližším. k životnímu partnerovi. Zde je malá ukázka.

Každodenní náplň dialogu

Komunikace

Přání uskutečnit komunikaci je jediný motiv, který může vést ke skutečnému dilogu. Uvedli jsme, že komunikace znamená sdílení a že člověk sdílí své skutečné já, když sdílí své pocity. V důsledku toho je jediný oprávněný motiv dialogu přání dát druhému to nejcennější, co mu mohu dát, totiž sebe sama prostřednictvím sebeodhalení dosaženého během dialogu.

Volíme důvěru

Každý, kdo zvažoval riziko citové otevřenosti, si musel položit otázku: Mohu ti důvěřovat? A nakolik ti mohu důvěřovat? Budeš se mi smát, nebo mě budeš litovat? Běžně postupujem tak, jako když se plavec nejdříve osměluje, než skočí do vody. Bohužel většina z nás vyčkává, dokud nemá jistotu, a tak se nikdy nedostaneme do léčivých vod dialogu.

Očekávat, že budem mít absolutní záruku důvěry, mi připomíná jeden příběh. Matka mladého chlapce řekla jeho kamarádovi, který za ním přišel, aby se šli společně koupat: „Nedovolím Michalovi, aby šel do vody, dokud se nenaučí plavat.“ Je samozřejmé, že jedině ve vodě je možné se naučit plavat. Podobně tím, že důvěřujem, je možné se naučit důvěřovat.

Dialog vyžaduje učinit rozhodnutí: Jsem odhodlán ti důvěřovat. Nemohu si být jist. Možná, že mě zklameš. Jsem však rozhodnut podstoupit riziko a využít příležitosti odhalit ti své citové prožitky, protože tě mám rád. Protože tě mám rád, jsme rozhodnut dát ti svůj první dar, svou důvěru.

Mýtus soukromí

Jedna z našich nejsilnějších potřeb, která se může snadno stát neurotickým projevem, je potřeba pocitu bezpečí. Většina z nás má ráda svůj vlastní pokoj s označením *nevstupujte – nerušte soukromí*. Toužíme po místě klidu a bezpečí, kde jsme chráněni proti vpádu ostatních s jejich zvědavými otázkami a touhou dozvědět se o nás úplně všechno. Neexistuje odhalenost, která je bolestivější než odhalenost psychologická. Z potřeby pocitu bezpečí a ochrany před zvědavými pohledy ostatních se rodí mýtus, že každý potřebuje své vlastní soukromí, kam nikdo jiný než on sám nemůže vstoupit. To se zdá v pořáku a většina lidí si to myslí. Je to však mýtus.

Spíše než místo vyhrazené výlučně pro sebe potřebujem mít někoho (naprosto důvěryhodného), kdo nás dobře zná. Uzavřené místo našeho soukromí, které si vytváříme a kam se můžeme vždy uchýlit, aby nás nemohl nikdo sledovat, představuje konec důvěrného lidského kontaktu, tak potřebného pro plnohodnotný lidský život.

„Mohu poznat sám sebe natolik, nakolik mám odvahu ti důvěřovat.“

Tato teze se dnes stala již banálním klišé. Jestliže se mohu cítit naprosto svobodně s tebou na místě jasně označeném „nevstupujte“, nepochybně vstoupím s ujištěním o tvém doprovodu na místa uvnitř mne samého, o kterých bych nikdy nemohl vědět, že existují. Vstoupím do míst, do kterých bych nikdy nemohl vstoupit sám. Potřebuji, aby tvá ruka držela mou s ujištěním o závazku tvé nepodmíněné lásky.

Tvá láska bude mít smysl do té míry, jak já sám budu tobě důvěřovat. Když mi jedním z mnoha způsobů, kterými se láska vyjadřuje, sdělíš, že mě miluješ, budu muset věřit, že mě skutečně znáš. Pokud jsem před tebou sám sebe skrýval, bude i význam tvé lásky o to menší. Nikdy se nezbavím obavy, že miluješ pouze část mne samého, kterou jsem ti umožnil poznat, a že kdyby tvé poznání mne samého bylo úplné, tvá láska by skončila. Láska navazuje na poznání, a tak mne můžeš milovat jen natolik, nakolik já ti umožňuji poznat mne samého.

V jakékoli komunikaci je laskavost bez upřímnosti sentimentalitou a upřímnost bez laskavosti krutostí. Pravá komunikace spočívá ve schopnost být současně obojím naprosto upřímným a i naprosto laskavým. Ačkoli jedna z přísných zásad dialogu stanoví, že o citech je třeba hovořit ve chvíli, kdy jsou prožívány, a s tím, koho se týkají, laskavost by měla mít stále mnohé co říci o způsobu komunikace.

Co však se záležitostmi, které nejsou v přesném slova smyslu emocemi, ale spíše strými „uzavřenými prostory“, které jsou po dlouhou dobu součástí našeho lidského vybavení a které představují svazky mnoha emocí? Tato tajemství minulosti“ mají rozhodující vliv na obraz, který si vytváříme sami o sobě, a samozřejmě i na naše jednání. Třeba se jedná o skrývaný stud, ponižující neúspěch v minulost nebo neurotický sklon, který jsem dosud před nikým neprojevil. Možná, že by mě partner začal z něčeho podezírat nebo přemýšlet o tom, zda jsem normální.

Někteří lidé hovoří o tom, že nemůže být zcela otevřen a upřímní k těm, které milujem. To by je přece zničilo. Tito lidé hovoří o tom že je pouze nezbytné, abychom byli *opravdoví* v té části nás samotných, kterou

ZVON

odkrýváme. Nevěřím tomu, ale domnívám se, že vzájemné sdílení, které odhaluje to, co nejsou v pravém slova smyслу je city, co však může mít hluboký citový význam, by mělo být uvážlivě načasováno.

Každý z nás musí učinit zásadní rozhodnutí, týkající se stálosti a hloubky porozumění a souhlasného přijetí ve vztahu, do kterého jsme zapojeni. Kdyby se to zdálo nerozvážné, může k odhalení dojít někdy v budoucnosti, až bude dosaženo určité hloubky porozumění a souhlasného přijetí. Neustálé odmítání by vždy bylo i trvalým nedostatkem vztahu a mohlo by být překážkou v lásce.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XXVI.

A znovu se zasmál.

„Ach človíčku... Tak rád slyším tvůj smích!“

„Právě to bude můj dárek... bude to jako s tou vodou...“

„Co tím myslíš?“

„Lidé mají své hvězdy, jenže ty nejsou stejné. Těm, kdo cestují, jsou průvodci. Pro druhé nejsou ničím než malými světýlky. Pro jiné, pro vědce, znamenají problémy. Pro mého podnikatele byly zlatem. Ale všechny hvězdy mlčí. Ty budeš mít hvězdy, jaké nemá nikdo...“

„Jak to myslíš?“

„Já budu na jedné z nich bydlet, budu se na jedné z nich smát, a až se podíváš v noci na oblohu, bude to pro tebe jako by se smály všechny. Budeš mít hvězdy, které se umějí smát!“

A znovu se zasmál.

„Až se utěšíš, budeš rád, že jsi mě poznal. Budeš stále mým přítelem. Budeš mít chuť se smát se mnou. A když někdy otevřeš okno, jen tak pro radost... tví přátelé se budou divit, až tě uslyší smát se při pohledu na nebe. Řekneš jim: 'Hvězdy mě vždycky rozesmějí!' Budou si myslet, že ses zbláznil. Vyvedu ti tak pěkný kousek...“

A opět se zasmál. „Bude to, jako bych ti dal místo hvězd tisíce rolniček, které se umějí smát...“

A znovu se zasmál. Potom zvažněl.

„Ale dnes v noci... sem nechod!“

„Nehnu se od tebe.“

„Budu vypadat, jako by mě něco bolelo... trochu jako bych umíral. Nechci, abys to viděl, nestojí to za to...“

„Nehnu se od tebe.“ Jemu to však dělalo starost.

„Víš... taky kvůli tomu hadovi. Tebe nesmí uštknout... Hadi jsou zlí. Mohou uštknout jen tak pro potěšení...“

„Nehnu se od tebe.“ Něco ho uklidnilo: „Pravda, na druhé uštknutí už nemají jed...“ Neviděl jsem, kdy se vydal na cestu. Zmizel potichoučku. Když jsem ho konečně dohonil, šel rychlým odhodlaným krokem. Prohodil jen: „Ach, ty jsi tady...“ A vzal mě za ruku. Ale znovu se znepokojil: „Neudělals dobře. Zarmoutí tě to. Budu vypadat jako mrtvý, ale nebude to pravda...“

Mlčel jsem.

„Víš, je to příliš daleko. Nemohu s sebou vzít tohle tělo. Je moc těžké.“

Mlčel jsem.

„Bude jako stará opuštěná skořápka. Staré skořápky nejsou nic smutného...“

Mlčel jsem.

Poklesl trochu na mysli, zkusil to však znovu: „Víš, bude to pěkné. Také se budu dívat na hvězdy. Všechny budou studny se zrezivělým rumpálem. Všechny mi budou dávat pít...“

Mlčel jsem.

„Bude to hezké! Ty budeš mít pět set milionů rolniček, já pět set milionů studní...“ A také se odmlčel, protože plakal...

„Tady to je. Nech mě jít kousek samotného,“

Posadil se, protože měl strach.

Dodal ještě: „Víš... moje květina... jsem za ni odpovědný! Je slaboučká! A tak hloupoučká. Má jen čtyři maličké trny, aby ji chránily proti světu...“

Sedl jsem si; neměl jsem už sílu stát.

Řekl: „Tak... To je všechno...“

Ještě trochu zaváhal, potom vstal. Udělal krok. Nebyl jsem schopen se pohnout. U jeho kotníku se jen zablesklo cosi žlutého. Malý princ na okamžik znehybněl. Nevykřikl. Klesl pomalu, jako když padá strom. Byl tam písek, ani slyšet to nebylo.

(dokončení příště)

Ako koná „Zlý“... *(převzato z Ave 1/03)*

Satan zvolal svetové zhromaždenie padlých anjelov. V otváracom prejave k svojím zlomocným pomocníkom povedal: „Nemôžeme zabrániť kresťanom, aby chodili do zhromaždení. Nemôžeme im vziať Bibliu a brániť v poznávaní pravdy. Nemôžeme ich ani odlúčiť od biblických hodnôt, na ktorých po celé generácie lipnú, musíme urobiť niečo iné. Musíme im zabrániť vytvárať si dôverný a trvalý vzťah s Kristom. Keď s Ním nadviažu spojenie, naša moc nad nimi je zlomená. Preto ich nechajme chodiť do kostola a modlitebni, neberme im ich konzervatívny životný štýl, ale zamerajme sa na ich čas, aby nemohli prežiť blízkosť a úzke spojenie s Ježišom Kristom. Svoj cieľ dosiahneme najlepšie tým, že im budeme prekážať pri ich snahe byť zo svojím Záchrancom osamote. Musíme byť po celý deň v ich prítomnosti, aby sme im znemožnili to dôležité spojenie.“

„Ako to máme urobiť?“ Volali anjeli.

„Zamestnávajú ich malichernosťami života a používajte množstvo efektných trikov, aby ste zabavili ich myseľ,“ odpovedal.

„Lákajte ich utrácať, utrácať, utrácať a potom si požíčovať, požíčovať, požíčovať. Zaplavte ich schránky reklamnou poštou, letákmi, objednávkami, katalógmi a ponukami tovaru zadarmo, ponúkajte služby a falošné nádeje. Nech sú v ich živote peniaze vždy na prvom mieste. Presvedčte ženy, aby radšej nemali deti, aby chodili do zamestnania na plný úväzok, aby kariéra bola dôležitejšia ako rodina. Nech manželia pracujú šesť alebo ešte lepšie sedem dní v týždni, desať až dvanásť hodín, aby si mohli dovoliť svoj

ZVON

životný štýl. Bráňte rodičov tráviť spoločný čas s deťmi. Ich rodiny sa začnú čoskoro rozpadávať. Domov už nebude poskytovať rodine azyl pred tlakmi každodenných starostí. Dráždite ich zmysly, aby nemohli načúvať tichému hlasu a rozjímať nad Božím slovom. Naučia sa mať neustále pustené rádio, budú počúvať našu hudbu, kedykoľvek budú sedieť za volantom svojho auta. Presvedčte ľudí, že majú mať stále zapnutý televízor, videoprehrávač alebo počítač. Nech vo všetkých obchodoch a reštauráciách hrá hlasná hudba. To všetko prehlúši ich myseľ, nebudú už schopní načúvať jeden druhému a rozbije to ich jednotu s Kristom. Nezabudnite zaplniť ich nočné stolíky časopismi a novinami. Bombardujte ich mozgy správami celých 24 hodín. Postarajte sa o ich víkendy. Nech sa do zamestnania vracajú vyčerpaní, nepokojní a nepripravení na nadchádzajúci týždeň. Nedovoľte im vysť si do prírody a premýšľať o Božích zázrakoch. Dajte im chlieb a hry, nech sa vybúria na športových podujatiach a na koncertoch. Pripravte im pastvu pre oči. Nech ich bavia akčné filmy, dráždia ich zmyselnosť. Nezabudnite na billboardy pri cestách. Ani na dovolenke ich nenechajte na pokoji. Pošlite ich na exotické miesta, do zábavných parkov....., len nech sa bavia tak, ako sa baví svet.

A keď sa stretnú, prihrajte im klebety a rečičky zo sveta, zahrajte im na nervy a hlavne, nedovoľte im čerpať silu z Biblie, aby odišli so zaťaženým svedomím a rozbúrenými citmi. Nechajte ich byť súčasťou programov duchovného snaženia... Čím viac, tým lepšie. Preplňte ich životy nepreberným množstvom dobrých dôvodov nemať čas na modlitby, ani na príležitosť hľadať moc Božiu. Čoskoro budú pracovať z vlastných síl, obetujú zdravie a rodinu pre dobro príčiny.“

Zhromaždenie sa skončilo. Diablový anjeli nedočkavo odišli plniť úlohy a pôsobiť, aby sa kresťania všade na svete predbiehali v množstve nových zborových programov, aby tak nemali čas na svoje rodiny ani blízkych a pobežovali z miesta na miesto, z akcie na akciu, sem a tam. Bol diablov plán úspešný? Posúďte sami.

Datum návštevy papeže v Turecku je potvrzeno

VATICAN CITY, OCT. 16, 2006 (Zenit.org).

Návšteva papeže Benedikta XVI. je potvrzena na termín 28. listopadu až 1. prosince. Návšteva se uskuteční na pozvání tureckého prezidenta Ahmeta Necdet Sezera. V úterý 28. listopadu přiletí papež do Ankarý, hlavního města Turecka. Další den navštíví Smyrnu, třetí největší město Turecka známé jako „perla Aegenu“. Potom navštíví Eféz, město, ve kterém žil apoštol Pavel. Podle tradice zde žil také sv. Jan a P. Maria.

Tentýž den navštíví papež Istanbul, bývalý Konstantinopol. Tam se zdrží až do 1. prosince. Na pozvání pravoslavného patriarchy Bartoloměje I. se zúčastní 30. listopadu oslavy svátku sv. Ondřeje, patrona patriarchátu. Další detaily cesty budou zveřejněny později.

Turecko je sekulární, demokratická a konstituční republika, jejíž politický systém vznikl roku 1923. Až 99% procent ze 70 milionů obyvatel vyznává muslimskou víru. Převažují sunité. Katolíků je 0.05%.

Něco pro zasmání

Farár sa rozčul'uje:

Kostol prázdny, nikde nikoho, ani organista neprišiel. Kto dnes bude hrať?

Kostolník odpovedá:

Slovensko s Kanadou.

Zhovárajú sa dvaja pavúci:

Ťažko sa mi žije, bývam na kazateľnici a niekto do nej nedel'u čo nedel'u udiera pest'ou, som z toho hotový...

Ja mám veľmi pokojný život - vraví druhý - bývam v pokladničke

Pán farár sa v záhrade modlí breviár. Zaveje vietor, ktorý prevráti niekoľko stránok.

- Vďaka Ti, Bože! Sám by som sa neopovážil.

V dobročinnosti dominujú Američané (převzato, autor Marek Bičík)

"Člověk, který umřel bohatý, by se měl stydět," řekl před více než sto lety jeden z prvních velkých dárců na charitu Andrew Carnegie. A bohatí ve světě jako by se v poslední době jeho výrokem řídili stále častěji. Protože počet bohatých lidí ve světě neustále roste, "dávání" na charitu je alespoň na Západě stále větší móda a přispívá na ni stále více a více lidí.

Potvrzují to i čísla. Podle magazínu Forbes bylo v roce 2005 ve světě 691 miliardářů, o deset let dříve jen 423. A v třeba ve Spojených státech, kde se na charitu dává více než kdekoliv jinde ve světě, rostou příspěvky bohatých potřebným zhruba pětiprocentním tempem ročně.

Spojené státy jako země charitě vévodí. Je to hlavně díky dlouhé tradici. Jména jako Andrew Carnegie nebo John Rockefeller se stala symbolem charity již před sto lety.

Podle odborníků mají na dominanci Ameriky v charitě podíl ještě další dva faktory. Jednak je to vliv náboženského založení velké části tamní populace. Šedesát procent příspěvků na charitu zde proto jde právě náboženským spolkům a organizacím. Kromě toho ale rozhoduje i méně "vznešený" faktor - v USA je nejpřehledněji vyřešeno odepisování příspěvků na charitu z daní. V USA je také asi nejvíce lidí, kteří zbohatli díky růstu akcií různých technologických firem v dobách jejich největšího boomeru na konci tisíciletí. A tak není divu, že k největším filantropům patří dva Američané a zároveň nejbohatší lidé světa - zakladatel počítačového kolosu Microsoft Bill Gates a investor Warren Buffett.

Evropa je v porovnání s Amerikou v charitě o něco pozadu. Právě kvůli menšímu vlivu náboženství. I proto je v Evropě charita nejrozšířenější v zemích s vlivem evangelické či protestantské církve, jako jsou Nizozemsko, Švédsko nebo Británie. Také daňové odpisy jsou v Evropě komplikovanější než v USA.

Vliv má podle týdeníku The Economist i to, že v Evropě se lidé nebo instituce za charitu občas i stydí. A nebo se naopak stydí o příspěvky požádat. Americké univerzity například zaměstnávají stovky profesionálů, jejichž úkolem je získávat sponzorské dary. V Británii minimálně dvě nejvýznamnější univerzity mají sice několik svých profesionálů, ale ty si najaly z Ameriky.

Asie je, co se týče charity, zatím velmi skoupá. Není tam příliš obvyklá. Výjimkou je hongkongský podnikatel Li Ka-šing, který se rozhodl jít příkladem ostatním a na charitu chce věnovat třetinu majetku ve výši 18 miliard dolarů.

Asie je, co se týče charity, zatím velmi skoupá. Není tam příliš obvyklá. Výjimkou je hongkongský podnikatel Li Ka-šing, který se rozhodl jít příkladem ostatním a na charitu chce věnovat třetinu majetku ve výši 18 miliard dolarů.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Alžběta Sýkora, Helena Otýpka, Ladislav Jan, Irene Mergl, Zdenek a Zdenka Sádlík, Elen Samko, Růžena Kankrlík, Dáša Lehm

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci listopadu:

Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 19. listopadu, Josef Toman-Tománek 19. listopadu, Marek a Barbora Hnízdovi 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Brož 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu

Mše, intence na dušičky, seznam dárců

Helen Otýpka, Růžena Bunžová, manželé Brabcovi, Božena Smrčka, Maria Volná, Emilia Kováčik, Vladimír a Jana Brotánek, rodina Pavelkova, George a Hedvika Kratky, V. Šebestová, Štefan Veselý, Irene Mergl, J. Urban, Vlasta Seibertová, Zdena a Zdenek Sádlíkovi, Dagmar Žalmanová, Dagmar Čermák, Zdenka Rosenberg, Růžena Kankrlík, manželé Sikorjakovi.

Mše svaté v listopadu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
01-Nov-06	Za duše v očistci	
02-Nov-06	Za duše v očistci	
03-Nov-06	Za duše v očistci	
04-Nov-06	Za duše v očistci	
05-Nov-06	Za duše v očistci	
06-Nov-06	Za duše v očistci	
07-Nov-06	Za duše v očistci	
08-Nov-06	Za zemřelých rodičů z oboch stran	Stefan Veselý
08-Nov-06	Za duše v očistci	
09-Nov-06	Za duše v očistci	
10-Nov-06	Za duše v očistci	
11-Nov-06	Za duše v očistci	
12-Nov-06	Za krajanskou rodinu	
13-Nov-06	Za Jiřího Smrčku a jeho bratra Josefa	Božena Smrčka
15-Nov-06	Za Jana Rennera	Dagmar Rennerová
19-Nov-06	Za Josephinu Orgon	rodina Hnízdova
21-Nov-06	Za Máriu a Ivana Barčukovy	rodina Hnízdova
29-Nov-06	Za zemřelého manžela, otce a dědečka Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.
Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.
Po bohoslužbách následuje společné pohoštění

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959

E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>